

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre. 8 rals.
Antillas (Caba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS

¡Quin paper mes brillant!

¡Quin paper mes trist!

FRUYTA DEL TEMPS

La bolsa està á 15, á 14, á 13.

La bolsa baixa: no baixa, s' escola!

Estém ben guarnits!...

¿Y qu' es la causa de tot aixó? ¿Quina es la causa? ¿M' ho volen explicar, senyors bolsistas?

Mes ay! vostés que quan vá pujar en Salaverria varen saludarlo ab un' alsa, fins á passar de 20: vostés que ab un dia varen guanyar lo que no guanyaré jo ab cent anys d' escriure la Campana: vostés que varen rosegat la carn, consólinse pensant que qui rosega la carn, rosega 'ls ossos, y considerin que las ganancias d' aquells dias varen ser un terrós de glas, que com á glas se 'ls ha fós entre las mans.

Jo 'u sento, no perque jo tinga paper, ni medis per comprarne.

Ho sento perque hi ha moltes familias interesadas en aquesta qüestió, moltes que han confiat los fruyts dels seus ahorros al Estat, y avuy se troban que aquell paper tan car, aviat servirà per embolicar arengadas, aliment únich que la província reserva als espanyols.

Es alló de que 'ls fondos baixan, lo qual equival á dir que l' abisme de la gaña s' enfondeix.

Gent hi haurá sempre á Espanya que cobrarán del presupuesto; pero no faltará qui ab aixó dels presupuestos hi haurá pagat lo pato.

No fem cárrechs á ningú, sinó 'l fiscal nos faria cárrechs á nosaltres.

No olvidém qu' Espanya ha patit una malaltia llarga, una malaltia de mes de quatre anys, coneguda en lo diccionari de la medicina política per «guerra-civil.»

Are vé 'l metje y vé l' apotecari y 'ns presentan lo comte.

¡Pobres espanyols!

Un comte carregat es aquest. Un comte terrible com la mateixa malaltia, un comte que á molts los ha dat un disgust de mort, y á molts los imposa un dejuni forsós.

¡Desgraciat de qui tè de anar á ca 'l apotecari!

Alguns dels qui van veure pujar á n' en Salaverria, esperavan un miracle.

Protector aquest govern de la religió y decidit á pagar al clero, esperavan que era per ell la cosa més fácil del mon, reproduhir aquell miracle que 'ns conta l' Evangeli, de que ab tres pans y cinch peixos pot donarse menjá á cinch mil personas.

Però per desgracia 'ls miracles d' aquest temps no 's veuen més qu' en las alas de la llagosta, en las quals hi descubreix lo *Brusi* lletereros en llatí.

Tot lo demás son falornias.

En Salaverria es un home que no tè la virtud de un Dèu, ni las alas pintadas de la llagosta.

Però no 's pensin que 'l miracle ja hi es: lo miracle està en que 'ls contribuyents puguin pagar y 'l miracle està en que un dia, tot fert un badall, no s' empassin.

Jo ja 'u veig.

A. Espanya hi ha que sostenir moltes

cosas que costan caras: son bonas, jo no 'u negaré; pero no tenen res de barato.

¡Qué seria del clero sino 'l pagassim!

Ah!... no... no: que s' enfonzi 'l crédito, que dejuni 'l contribuyent: que 's quedin las butxacas dels espanyols netas com una patena: que 's perdi tot, mentres salvem l' ánima.

¡Lo clero! ¡Que 's penji tot y que 's salvi 'l clero!

Al menos si 'ns hém de morir portarém bons capellans al enterro, y pèl mort, aixó sempre es un consol.

¡L' exércit!...

¿Qui guanyaria las elecciones, sino hi hagués exércit?

Però... no 'ns embranquem ab gent que duga estrellas á la mànega, sino 'l senyor Fiscal nos faria veure las estrellas.

Estrellas en que ab tot y las nostras bonas intencions nos hi estrellariam.

Silencio, donchs, y molt cuidado. La ploma relliscant sobre 'l paper pot causar á un escriptor tremendas relliscadas.

Y per are no tenim ni edat ni ganas de morir.

Ménos que may en aquest temps.

Lo paper del Estat va de baixa.

Lo paper de la Campana 's cotisa sempre al mateix preu: á dos quartos.

Que 'ns deixin viure un quan temps, molt poch, per veure si li pujém á caball.

P. K.

La llagosta ha sigut destruïda per medi del petroli.

¡Ditxós líquit! ¡be te prou propietats!

Destruheix llagostas, é iglesias: fá llum, neteja, embruta, ab l' únich que no pot gran cosa, es ab lo carbó.

Bona la faria que 's tornés ab sa mare.

Lo bolsi Barcelonés á consecuencia de certas noticias, fins vá parar sas negociacions y contractes.

Si es com diuen lo termómetro de la nació, ¿qué pensarian vostés si á consecuencia de un accés de fret s' arribés á parar may lo termómetro?

Dirian que..... ja 'ls ho dirém un altre dia 'l que dirian.

Al demás, ha debutat en lo teatro Principal la senyora Fricci.....

Vostés dirán: — Si com hi ha mon, per cansons estém ab aixó dels presupuestos.

¡Ah tontos! Molt mes profit los hi farà un ópera bèn cantada que tot lo paper del Estat. Y després, las distraccions may serveixen tant com en aquets cassos.

Donchs tornant á la senyora Fricci, las hi cargola qu' es un gust. Ab una prima dona que sab tant la prima de cantar, no estranyo que 'l senyor Macbeth fes una acció tant lletja.

¡Quina veu, quina manera de cantar, quin modo de dir!

La senyora Fricci es una exelent artista, y farà guanyar diners llarchs á la empresa del teatro Principal.

Ja observarian que en lo número passat no 'ls va em parlar dels «Hugonots.» No 'n fassin cas: la cosa no valia la pena.

Are 'ls podem parlar del *Roberto il diavolo* y aixó ja es un' altre cosa. ¡Bon Roberto! La senyora Sass canta 'l seu paper sense faltarhi cap *et* ni cap *ut*; lo senyor Tamagno unas vegadas lo canta, altrás 'l crida y altrás 'l esgargamella.

Home, home, no cridi tant; sembla que 'ns vulgui treurer del teatro. ¿Qué l' hem ofés ab alguna cosa?

Lo baix senyor Davit no se las heu tant bè ab lo *Roberto* com un antich tocayo seu se las de haber ab lo gegant Goliat: no está á la altura que 'ns recordan en Vialletti y 'l célebre Selva; pero per xó ¡Deu nos en dó!

La orquesta... ¡Psé! Aixís, aixís; per més que alguns varen acordar que bè.

Vaja, que no dirán que no estém de sort.

Després de tants anys de guerra y de no guanyar cap diner, no se 'ls podian esperar uns presupuestos tant bons, tant justos y tant equitativs.

Contribució territorial: s' aumenta.

Contribució de consums: s' aumenta.

Paga dels hórrens y viudas dels que han mort per la patria: se desconta.

Interessos als que tenen paper del Estat: no se 'n resa.

Are vé la apoteosis:

ECONOMÍAS: ¡CAP!

¡Las elecciones! ¡Qué cosas los diria si pugués parlarlos de las elecciones!

Però ay! los periódichs no som com los diputats: los periódichs no som inviolavles.

Figúrinse vostés: protestas que no s' admeten, colegis ahont los paisans no hi votan: escrutinis fets en secret: en fi tot: lo que pujan imaginarse.

Un' altra cosa: aquestas elecciones ván demostrar que los soldats de la guarnició de Barcelona son ja tots majors d' edat.

Créguinme á mí, repetim lo que digué un periódich de l' localitat:

«Saludém ab entussiasme y felicitém ab alegría á nostres correligionaris del segon districte y especialment als de la Barceloneta: sa constancia 'ns alenta, 'ns dona forsa son valor y esperansa pera millors dias sa decisió y sa firmesa.

«Are y deixant de tractar de pobres obrers, passem al rich propietari, al acaudalat navier, al senyor Jover y Serra, al amant decidit de la lley y del ordre y no l' hi envejém l' acta, no toquem, no mirém sisquiera semblant paper. Digne es del senyor Jover y Serra.»

Resultat de las elecciones en los tres dias:

Primer colegi—Abarzuza 154—Jover y Serra 61: 95 vots de diferencia.

Tercer colegi—Abarzuza 626—Jover y Serra 188: 438 vots de diferecca.

Quatr colegi—Abarzuza 319—Jover y Serra 91: 228 vots de diferencia.

En cap de aquests tres colegis vá ferse l' escrutini secret.

Segon colegi—Abarzuza 319—Jover y Serra 2614: 2260 vots de diferencia en contra.

Aixó de las simpatías es una cosa molt particular.

Si vostés m' esplican perque un candidat tè de tenir inmensa minoría en tres colegis y una majoría inmensa en un colegi no mes, que radica eu lo mateix districte, los hi regalaré..... un bon plat de ranxo.

¡Apa!

Jover y Serra vá dir que no volia entrar al Congrés sino per la poria gran.
Ja'n coneix un altre que també u deya y vá entrarhi per la gatenera.
Son uns gats aquesta gent.

Quan la hisenda espanyola renyeix ab los seus inglesos, dihent que no vol pagar, ¡paf! lo príncep de Gales arriba á Madrid.
Ell será rey dels inglesos.

PRIMAVERA.

Floreix la primavera,
se badan ja las rosas,
los aucellets refilan
tonadas molt armónicas:
aumentan las rieras
las néus que al mon se fonen,
los dias son espléndits,
las nits son molt hermosas,
reviu, naturalesa,
tot canta, riu y gosa;
y ab tanta poesia
baixa la bolsa!

Principal y Liceo
en mitj de Barcelona
disputanse la palma,
la palma de victoria:
la Singer y la Fricci
escampan dolsas notas:
la Sass y la Volpini
escampan notas dolsas,
tot es dulsura, aplausos
y regalets y toyas,
y ab tanta d' armonia
baixa la bolsa.

Ja s' ha acabat la guerra,
la sanch ja no degota,
no 's creman ja masias
ni la campana sona,
ja no 's fusella al próxim,
no 's roba, no 's vioia,
la pau per tot s' ostenta,
la pau per tot se mostra,
per tot, de l' esperansa
la font de nou rebrolla,
y ab tanta d' alegria
baixa la bolsa.

Ja ha mort la de Setembre,
per tot ja reyna l' ordre:
los esperits, las ánimas
perdudas ja 's recobran;
ja en lo Congrés, modelos
de sesiones, son totas:
passaren los escándols:
no 's discuteix: se vota:
inmensas majorias,
á un gran govern apoyan,
y ab tanta confiansa
baixa la bolsa.

Aviat farán los arbres
ralets, duros y grogas,
montanyas ensucradas,
aviat veurém los homes,
y rius de confitura,
y fonts de mel molt dolsa,
y casses d' or y perlas,
y diamants de sobras
entrebancantnos sempre
qu' un pas dém á las foscas,
y ab tantas esperansas
baixa la bolsa!

P. DEL O.

En lo mercat de Bellinsgate (Lóndres) ha sigut venuda una col-losal llagosta en 1.000 rals.

En cert mercat de Madrid dihen que hi ha un calamars que pesa 11 carniceras, que donarán dos milions á aquell que fassi la caritat de endursel 'en.

Inglesos, obriu l' ull.

L' autoritat superior civil de Bilbao ha dirigit una circular als arcaldes d' aquella provincia perquè no permetin als carlistas indultats vestir l' uniforme que usaban en las filas del *orellut* y *bo-ca-nas*.

Mal fet.

Los béns que son destinats á l' escorxadador acostuman anar marcats.

Sent aixis, anant ells també marcats, los coneixeriam millor.

Que ab un sempre se li ocurria los negocis quan ja veu passada la oportunitat.

Afigúrinse vostes si jo prop de cada col-legi electoral hi planto una cantina, venent allyoli, talls de bacallá y bunyols, pero sobre-tot bunyols si no m' hi guanyava la primera pela aquets dias d' eleccions.

Malehida memoria, que sempre 'm fa figa!

Varem llegir l' altre dia un auunci que comensaba aixis:

«A los tenedores de papel...»

Tenedor vol dir forquilla. Donchs aquest auunci 's referia á las forquillas de paper.

—¿Vosté era *tenedor*?

—¿Ab que 's menja aixó, ab cullera ó forquilla?

—Ab forquilla.

—Donchs si senyor: si no que 'n Salaverria tracta de deixarnos sense cap pua.

—¿Ja ho sab? Se parla de retirar los presupuestos.

—Fins aquí no 'm diu res. Mentres no 's retiri l' senyor Salaverria.

Un capitalista:

—¿Com está 'l cambi?

Un pelat:—Be, abiat fins jó podré comprar un milió.

Lo senyor Salaverria vol demanar al clero que 's deixi descontar la paga.

Ja 'm sembla que sento la resposta:

—¡No m' eutench de cuentos ni de descuentos!

Perque vejín fins ahont arriba la justicia conservadora, fixinse en lo que 'ls aném á dir.

Als manos que varen deixar diners al Estat al tipo módich de tres per cent, que no es cap usura, lo govern no 'ls dona més que promesas.

En cambi á ne 'ls *patriotas* que li han deixat diners al 25 per cent, 'ls dona promesas y 'ls ofe-

reix la garantfa de la recaudació de las contribucions y de las Aduanas.

Corolari: que en aquet país val mes ser usurer que bon espanyol.

—¿Qui dius que l' hi ha regalat la *bandeja* á en Castelar?

—Lo cos de Artilleria.

—Bè, digas, y aquets que l' hi han regalada son de la majoria ó de la minoria?

—Ja veurás noy, jo no m' embolico: soch de fora.

Lo paper del Estat baixa, baixa, baixa.

Lo paper ridicul qu' Espanya fá davant de las nacions estrangeras puja, puja, puja.

Ab motiu de las funcions que 's donan en lo Principal y en lo Liceo dos filarmónichs se barallavan:

Que la Sass aixó, que la Fricci alló, que la Volpini, que la Siuger...

Ho sent un home molt pacífich y exclama:

—Sosséguinse, homes, sosséguinse. Vet aquí perquè aquí á Espanya aném tant bè: homes, per mort de Déu, considerin que tots som espanyols.

—¿No veus aquest trage d' istiu? ¿Es be-nich, eh?

—¡Magnífich!

—¿Donchs quan dirias que me n' he fet?

—Vint duros?...

—Sis.

—¿De qué es que siga tant barato?

—De qué vols que siga? De paper del Estat

Los cupons no 's pagan.

Si qu' están ben arreglats

los tenedores y rentistas,

quan veuhen ab caras tintas

que 'ls copons quedan *copats*.

Lo president de la mesa del colegi segon, se diu Cadira.

Lo candidat ministerial mentres durava la elecció podia ben bè descansar en tal cadira.

Tira peixet!

Jo hi vist funcions de teatros.

Jo hi vist que ab una dotzena de comparsas s' ha fet lo mateix efecte que si n' hi hagués un centenar.

Tot ha consistit en desfilar, corre després per darrera del teló y toruar á comensá 'l desfile un quart de carrera.

¡La tramoya! ¡Oh! La tramoya en lo teatro es sempre una gran cosa!

Los tenedores de paper del Estat varen fer di-luns una manifestació molt numerosa.

Alguns al veure 'ls desfilar deyen:

—¡Ay, ay, aixó sembla un entierro!...

PER FER UN CIGARRO.

Ja 'l veig... Déixeume'l cridar al germá de D. Sevè.

—Un favor m' haurás de fé?

—¿Quin?

—Dom paper de fumar.

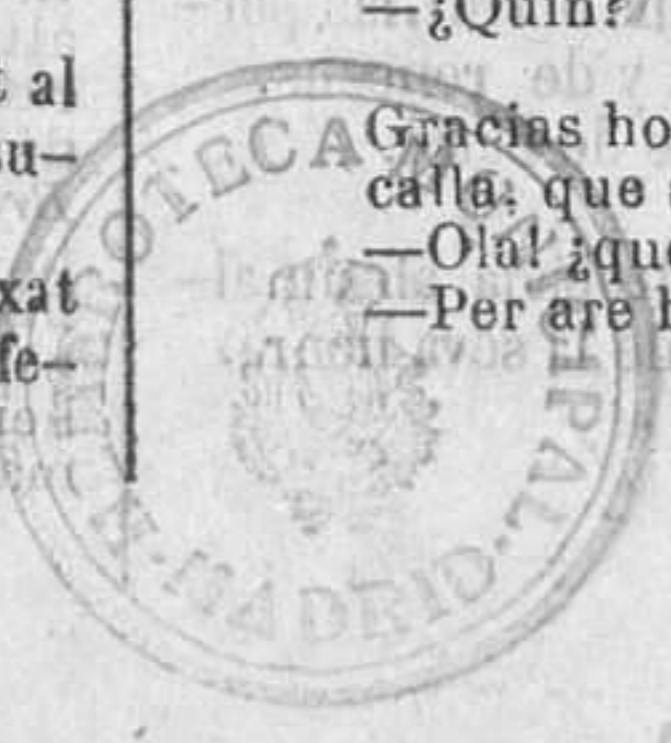
Gracias home. Caminém

calla, que allá veig á en Paco:

—Olal, qué tal? ¿cóm aném?

—Per are bé.

—Dom tabaco.

Gracias!... Adèu!... L' Evaristo
—¿Qué tal? —Jo?... fent lo bagarro.
—¿Qué s' ha de fer.... Dom un miste
per encendre aquest cigarro.

Paco, Evaristo y Sevè
are anèuse'n á la porra,
que en aquest mon lo gran qué
es fumar forsa y de gorra.

T. JORDÀ.

CANTARELLAS.

M' has pescat perquè só un llús
y 'm donas *wanguet* sens mida,
sino pel pop de ta mare
te donava una *tungina*.

Per ton amor estich *mort*
y perdo 'l *judici*, noya.
¿Perqué 'm deixas á l' *infern*
podentme donar la *gloria*?

BREV.

Tu y l' aygua ab que sols senyarte
vos assembleu de alló mes,
perque l' aygua n' es beneyta
y tu nina... també 'n ets.

C.

Agrahit per tas miradas
las gracias no 't puch donar,
perque com ja las tens totas,
ni tant sols una n' hi cap.

B.

CUENTOS

Un xavalet de talent, pero molt desaplicat, esta-
va davant del mestre de son colègi.

—Lo qu' es en aquests exámens no tindrás pas
premi, l' hi deya aquest.

—Ja 'u sè y hasta ho he fet expressament.

—Vamos á veure y perquè?

—Perque en aquest colègi per premis donan lli-
bres, y quan vaig á casa ab un llibre, la mamá me
'l fá llegir del cap-del-munt al cap-de-vall.

Una senyora 's veyá importunada per un magris-
colis al mitj de un carrer.

Cansada de veure que la seguia, 's pará en sech:

Lo Tenorio se l' hi acosta y l' hi diu ab emoció:

—¿Puch saber ahont viu ángel de la mèva vida?

Fassi 'l favor de dirme, tréguim de penas.

Y la senyora senyalantli al primer senyor que
passa, exclama:

—Veu aquell senyor?

—Si senyora.

—Es lo mèu marit, vagi á preguntarli, y ell l' hi
contestará.

Lo mosquit vá fugir volant.

Històrich:

En una escaleta hi havia un gran escándol. Crits
de un home y de una dona, vehins obrint las por-
tas: en fi un terrabastall de crits y de renechs.

De prompte hi arriba l' arcalde de barri.

—¿Qu' es aixó?

—Aquesta mala..... que l' hi trobada ab un al-
tre home, digué 'l marit, amant de la seva honra.

En un saló.

—Vaja V. es molt tonto: es l' home mes tonto
que jo he conegut; deya una coqueta.

—No 'u cregui, senyora, tonto ho seria si 'm
casaba ab vosté.

EPICRAMAS

Jo passava l' altre dia
prop la casa de 'n Peret
aquell que té una botiga
de cuyros al meu carrer.

Tret havia la seva dona
á la porta somrisent
quan un digué:—¡Bonich género!
vèlgam Deu y quina pell!

J. DE D.

Un avaro vell y ranci
per la quaresma digué:
—¡Ay, si sempre fos quaresma,
que gastariam poquet!

P. M.

Un quídam dels mes pintats
de la rassa presumida,
d' aquells que la panxa vuída
portan per 'ná ben planxats,
preténia á una donzella
filla de un acaudalat,
que la má d' espós honrat
guardava temps ha per ella.

Lo galan la visitava
molt carinyós cada dia,
y si 'l papa 'ls sorprenia,
dintre un armari 'l tancava.
Quan se 'n havia entornat
lo papà, la dama 'l treya,
y ell, mirantse aixafat, deya:
—¡Ay amor, com m' has posat!

P. M.

Deya un dia un amich mèu:
—¡Brut me diuhen! ¡Quina tretat!
¡Quina injusticia, Deu meul...
Que 'm mirin de tot arreu.
Fins duch la butxaca neta!

A. S. LL.

CORESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endevinallas dignas d' in-
sertarse 'ls ciutadans Trallay, Nitús Bren, Juli-
vert, J. Granollers, M. Cadenet y senyó Curripias.

Las demés, per ser defectuosas, no 'ns serveixen.

Julivert: ¿Sab qu' es massa ordinari aquell epi-
grama?—Xiquet de Valls: Cada senmana se l' hi
serveix la suscripció, enviantli 'l número ab lo seu
pseudónim. Si aixís no 'u reb no es pas nostra la
culpa.—Alhos Llagostí: L' un epigrama es copiat
y l' altre?—Scholasticus Sabadellí: Bèn versificat
ho está y are l' assumpto no 'ns xoca prou: treballi
y no 's desanimi que vosté t' facultats.—Tambori-
no: Hi anirán las preguntas.—Prou y massa: Idem
la seva cantarella.—Gestus: Igual que 'l seu so-
neto.—Perico Matalassé: Lo soneto finixeja; L' epi-
grama es massa vert.—Simon Sas Egnis: Del ma-
teix mal adoleix la seva poesia, per altre part molt
bèn versificada: la cantarella hi anirá.—Ciutadans
Sined, Rich Rach y C.^a, Anlart, Tomaset, R. Bigas,
Cap de bou, Alt Sech y Vell. Xitibench, Marqués
de la Sagarsa, Pepeta del Andreu, Trementina,
Campana de Gracia, Esguerra Crias, Marit que
porta banyas, Magi-net, Telegrafo, Angel Tnof,
Amich del Camp de Tarragona, Llus Leridá, F. B.,
En Reus y Manelet Gardó. Lo que aquesta senma-
na remiten no fila prou bè per nosaltres.—Llagostí:
Lo quento bè.—Rich Rach: Vosté com alguns
altres per las solucions vá fer tart.—Ralip: Ente-
rats, procurarem evitarho.—Macos de la C: No po-
dém aprofitar mes que aquella advertencia sobre 'l
Brusi.—Pere Sistellé: Aprofitarem l' idea pèl so-
neto.—Sipari: Hi anirá 'l quento y preguntas.—Dos
fills de Catalunya: Algunas batalladas podrán molt
bèn aprofitarse.—Tero Segá: Ja haurá vist lo qu'
hem utilisat.—Peret y Antonieta: Fuga y epigra-
mas hi anirán.—Un sapió: Idem un quento de vesté.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

ÚLTIM NÚMERO.

1 FUGA DE VOCALS.

Societat, calaix d' embulls,
farsa pura, vil mentida,
sápigas que 't dono á dida
perque estich de tu hasta 'ls ulls.

2 TORTURA CEREBRAL.—Cain.

3 XARADA.—Pa-no-ra-ma.

4 ENDEVINALLA.—Paraygua.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans
Cap de bou y Parisca: las 2, 3 y 4 Xiquet de
Valls, Negra y Capritxosa de Reus, y Mistus: las
1 3 y 4 Estripa quentos y R. Bigas: las 1 y 4 hu
C. de Alleixar, Tomaset, Aulati, Valentí Juli-
vert, Campanillas de Olot, Misal Cels y Sipari:
las 3 y 4 Un amich de Ciceron y Trallag: las 1 y
3 Rich Rach y C.^a: la 1 no mes Pere Pau, y Ja-
ques Ribordoras: y finalment no mes que la 4 Un
llus de Lleyda, Sined, Soy el mismo y Manuel
Ortiz.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un brigadier t' tres batallons á sa disposició,
pera assaltar una plassa ab una part d' ells, y 'ls
ofereix 901 duros en la següent forma: A cada
soldat que munti á la bretxa se li donará un
duro, y 'ls demés se repartirán lo que sobra. Trets
comptes, se veu que donat l' assalt pèl primer
batalló toca als demés $\frac{1}{2}$ duro, que donantlo
'l segon, toca als demés un $\frac{1}{3}$ de duro y donantlo
al tercer los toca un $\frac{1}{4}$ de duro.

Se voldria saber quin número de soldats tenia
cada batalló.

XARADA

I.

Sent de un local *prima tres*,
Mirant com feyan l' *hu dos*,
Vaig proposá al miradós,
Que estaban fent l' *hu* al revés:
Qui acertaria aviat
de eixa xarada la *tot*
Y respongué un gran xicot
...Es... No encar lector amat.

J. GRANOLLERS

II.

¿*Dos primera*
que m' han dat eix *dos-girat*
al volgué seure al costat
del *tersa prima al revés*?
Vaig preguntar á un xicot
que jugant ab una *tot*
s' estava allí ab los demés.

PERE BOTERO.

GEROGLIFICH.

Noya

D

100

100

100

D

Inés.

FALSETANIENSE.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj